

[Ellisabeth Arnold]

til dem om, at de skal få så mange som muligt igennem systemet så hurtigt som muligt uden unødigt spild og uden unødige slinger i valsen? Hvis institutionen planlægger sin undervisning og pludselig opdager, at alle de studerende har »stemt med fødderne«, hvad skal den så gøre? De krav, man stiller til undervisningsinstitutionerne, er uforenelige med de tilbud om frihed, man giver til de studerende. Det er allerede i dag muligt for studerende at skifte fra én uddannelsesinstitution til en anden, og der står da også i redegørelsen, at en institution skal acceptere at optage en studerende.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvad betingelserne bliver for, at en institution skal acceptere at optage en studerende. Den frihed og de rammer, der ligger om den, vil jeg meget gerne have nærmere belyst. I virkeligheden er den største hindring for den frie bevægelighed og for den store frihed på uddannelsesområdet i dag den koordinerede tilmelding og adgangsbegrænsningssystemet. Dér er vi ved kernen, og jeg vil gerne spørge: Vil ministeren prøve at få større frihed og bevægelighed ind i systemet ved at ændre på adgangsbegrænsningssystemet eller ved at skaffe den fornødne kapacitet? Det synes jeg er et rimeligt spørgsmål at stille, når der kan konstateres den modstrid mellem ønsket om større frihed og de store krav til institutionerne om kolossal effektivitet.

Et åbent uddannelsesnetværk er vi derimod meget godt tilfreds med. Det system, der foreslås, er, at man i højere grad kan opbygge sin uddannelse, som man selv ønsker det, og at man ikke får blokeret sine ønsker om at få en uddannelse senere hen. Det er et fantastisk vigtigt princip. Der må ikke være blindgyder i uddannelsessystemet, man skal kunne komme videre, og man skal på et senere tidspunkt i livet kunne vende tilbage. Jeg synes, det er fint, at det er kommet til at stå på tryk, og det kan vi kun kreditere ministeren for. Vi har et enkelt problem, og det er den åbne uddannelse. Man kunne få den mistanke, at ministeren ville bruge den åbne uddannelse som en del af en uddannelse, der stedse skulle overtage en større og større del af overbygningsuddannelserne – også af kandidatuddannelserne – og jeg vil gerne have ministeren til at afkræfte, at det skulle være ministerens mening.

Vi er glade for begrebet »åben uddannelse«. Vi synes, ligesom en af de tidligere ordførere

sagde, at den åbne uddannelse er et supplement, der for os at se kan være en ventil for dem, der ikke kan tilpasse sig det almindelige lange uddannelsesforløb, men som gerne vil ud og måske kan klare lidt på deltid ved siden af. Men den åbne uddannelse må aldrig blive et bombekrater i hele uddannelsessystemet, sådan at overbygningerne i virkeligheden fjernes totalt fra den almindelige kandidatuddannelse, så vi kun har åben deltidsuddannelse med fuld brugerbetaling tilbage. Den udvikling ser Det Radikale Venstre overhovedet ikke nogen vej for, det ønsker vi ikke at medvirke til, så jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte, at det er ikke det, der er meningen.

Flere tilbud om korte uddannelser har vi faktisk diskuteret flere gange i forbindelse med optagelseskriterierne, og jeg skal kun bemærke, at de 5.000 ekstra uddannelsespladser som beskrevet i redegørelsen kun er på det helt korte sigt. Det er uddannelsespladser, der allerede foreligger en principiel aftale om, og vi skal udmønte dem i typer af uddannelser. Vi er selvfølgelig parat til at være med til at skaffe en løsning og skaffe finansiering, men en langsigtet plan for, hvordan hele dette område skal udvikle sig, har vi stadig væk til gode.

Forenkling og rammestyrt efter taxameterprincippet er det næste forslag.

Vi synes ikke, det er klart, hvad ministeren mener med taxameterprincip. Taxameterprincip bruger man i øvrigt i systemer, hvor man har en vis brugerbetaling, og så betaler man efter, hvor meget man trækker på systemet. Man skal betale efter de trin, man bruger, men det kan ikke være ministerens mening, at man skal bruge det samme princip i uddannelsessystemet.

Fru Bente Juncker beskrev sådan set meget godt før, hvad der kunne ske i en uddannelsesinstitution, hvis man lod uddannelsesklyppekortet være retningsgivende for, hvordan uddannelsen skal planlægges.

Man kan også forestille sig et typisk forløb som det, der står beskrevet her: en person på mellemuddannelse eller bacheloruddannelse, der har erhvervsarbejde, supplerer under åben uddannelse og afslutning på kandidatniveau på fuldtid. Det er et typisk forløb.

Man kunne også forestille sig, at man efter en forudgående uddannelse begyndte på en supplerende uddannelse, og når man så var i